

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **Kaufland Česká republika, v.o.s.**, IČ 25110161, se sídlem Pod Višňovkou 25, Praha 4, proti žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Květná 15, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. 6. 2014, č. j. 10 A 100/2013 - 47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Státní zemědělská a potravinářská inspekce, inspektorát v Táboře (dále jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 17. 10. 2012, č. j. DE360-4/2012/161/3/2012-SŘ, uznala žalobkyni vinnou spácháním správního deliktu uvedeného v § 17 odst. 2 písm. b) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o potravinách“), když jako právnická osoba a provozovatelka potravinářského podniku porušila povinnost podle čl. 16 Nařízení Evropského Parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 ze dne 28. 1. 2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení č. 178/2002“), a to tím, že při prodeji potravin uváděla spotřebitele v omyl, když dne 8. 6. 2012 na provozovně v Českých Budějovicích uvedla na trh ovoce a zeleninu, u kterých vyznačila písemný údaj určený pro spotřebitele informující, že označené potraviny pocházejí z České republiky,

ačkoliv toto tvrzení bylo v rozporu s údajem o jejich původu. Uvedené tvrzení bylo zesíleno užitím vyobrazení krajiny a vlajky České republiky s doprovodným textem „Čerstvé z České republiky“. Dne 8. 6. 2012 na provozovně v Českých Budějovicích a dne 11. 5. 2012 na provozovně ve Strakonici žalobkyně rovněž uvedla na trh ovoce a zeleninu, u kterých vyznačila písemný údaj určený spotřebitelům informující o zemi původu, jenž byl v rozporu s údajem vyznačeným na spotřebitelských obalech. Za toto jednání uložil správní orgán prvního stupně žalobkyni pokutu podle § 17 odst. 3 písm. b) zákona o potravinách ve výši 400.000 Kč a podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, jí rovněž uložil uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

V odůvodnění rozhodnutí správní orgán prvního stupně uvedl, že k naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 17 odst. 2 písm. b) zákona o potravinách není třeba zavinění, přičemž žalobkyně pro své protiprávní jednání neuvedla žádné liberační důvody. Jejím jednáním došlo ke snížení práva spotřebitele na řádnou informovanost o nabízené potravine, a tedy i práva na výběr potraviny dle původu jejího vzniku. Cedule, které v provozovnách žalobkyně chybně označovaly původ nabízeného ovoce a zeleniny, byly nepochybně určeny nakupující veřejnosti a tvořily dominantní informační systém v prodejním úseku ovoce a zeleniny. Průměrný spotřebitel v drtivé většině případů sleduje jakost nabízené potraviny v porovnání s její cenou a mnohdy se také zaměřuje na původ takové potraviny, kdy na základě buď své zkušenosti s určitou destinací, předchozí konzumací, nebo na základě jiné preference upřednostňuje určitou zemi původu potraviny. Spotřebitel obvykle považuje sdělované informace za pravdivé a dále je již neověřuje, takže jednáním žalobkyně mohl být uveden v omyl. Správní orgán prvního stupně přihlédl k přítěžující okolnosti, že protiprávním jednáním mohlo být zasaženo větší množství spotřebitelů, neboť se týkalo devíti druhů potravin o celkové hmotnosti 401,256 kg. Přihlédl však také k polehčující okolnosti, že prodávané potraviny byly odpovídající jakosti a spotřebitel tedy nebyl poškozen jinak než chybným označením místa původu. Poukázal také, že žalobkyně působí na českém trhu od roku 1997, měla by znát české právní předpisy a zabezpečovat takové označování zboží, kterým spotřebitelé nebudou uváděni v omyl. Dovodil, že zjištěné nedostatky svědčí o selhání systému samokontroly a přičetl k tíži žalobkyně, že prakticky stejné pochybení, které bylo odhaleno a následně také napraveno na provozovně ve Strakonici, bylo později odhaleno rovněž na provozovně v Českých Budějovicích. Správní orgán prvního stupně pozitivně zhodnotil, že žalobkyně spolupracovala a po upozornění učinila nápravná opatření. Celkovou míru závažnosti správního deliktu označil jako střední, což promítl do výše uložené pokuty. Vzhledem k charakteru deliktu neshledal podmínky k upuštění od uložení pokuty podle § 17i odst. 6 zákona o potravinách. Poznamenal, že uložená pokuta tvoří 13 % horní hranice sazby a v této výši naplňuje svou preventivní funkci.

Rozhodnutím ze dne 3. 7. 2013, č. j. BN923-2/198/9/2012-SŘ, žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila. V odůvodnění rozhodnutí o odvolání uvedla, že klamání spotřebitele bylo způsobeno již umístěním cedulí s chybným označením původu, na čemž nic nemění skutečnost, že na jiných místech byl původ potraviny označen správně. K tomu nebylo třeba provádět dokazování, neboť se jednalo o subsumpci skutkových zjištění pod odpovídající právní normu. Zdůraznila, že cedule s chybnými údaji byly dominantní, nejvýše zavěšené a

pokračování

viditelné z větší dálky. Žalovaná přičetla k tíži žalobkyně, že shora nastíněným způsobem docházelo ke klamání spotřebitelů ve vyšší intenzitě, přičemž toto klamání, respektive tomu odpovídající správní delikt, žalobkyně spáchala přinejmenším ve formě vědomé nedbalosti. Žalovaná konstatovala, že původ potravin je pro mnohé spotřebitele rozhodujícím kritériem nákupu. Přitom poukázala na tiskovou zprávu Ministerstva zemědělství, kterou byl zveřejněn průzkum Centra pro výzkum veřejného mínění Sociologického ústavu Akademie věd České republiky s názvem „Bezpečnost potravin ve vnímání obyvatel České republiky“ a uvedla, že toto tvrzení rovněž není třeba dále dokazovat. Žalovaná dodala, že *„[o]dvolací orgán se však z důvodu procesní opatrnosti rozhodl výše uvedený text [pozn. jedná se o text třetího odstavce na sedmé straně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně] prvoinstančního orgánu přesunout z části odůvodnění týkající se způsobu spáchání správního deliktu k části odůvodnění týkající se vymezení daného skutku, což tímto výslovně činí, když část výše uvedeného textu (byť logicky provázaná a skutkově odůvodněná) se vztahuje spíše k samotné skutkové podstatě správního deliktu, za který byl účastník řízení napadeným rozhodnutím sankcionován. Úvahu podřazenou prvoinstančním orgánem pod hledisko způsobu spáchání správního deliktu pak odvolací orgán nabrazuje vlastními výše uvedenými úvahami (vycházejícími ze stejného myšlenkového základu) o intenzitě klamání plynoucí z dominantnosti klamavé informace a o tom, že to byl právě účastník řízení, který se rozhodl předmětné potraviny klamavým způsobem označit. Tyto úvahy je nutno vyhodnotit jako přítěžující účastníku řízení.“*

Žalovaná se ztotožnila s názorem žalobkyně, že známost či navštěvovanost provozoven obchodního řetězce nemá vliv na hodnocení následků spáchání správního deliktu. Poukázala však na skutečnost, že takovou úvahu správní orgán prvního stupně neprovedl, neboť se zabýval množstvím spotřebitelů zasažených klamavým jednáním, stejně jako množstvím klamavě označených potravin, což odpovídá názoru Nejvyššího správního soudu, který vyjádřil v rozsudku ze dne 22. 12. 2005, č. j. 4 As 47/2004 - 87. Žalovaná ovšem uvedla, že *„[p]ro vyjasnění však odvolací orgán část textu vztahujícího se ke známosti a navštěvovanosti obou provozoven účastníka řízení z textu vyjímá, přičemž úvahu týkající se množství možných oklamáných spotřebitelů ve vztahu k celkovému množství nabízených potravin zůstává zachována s doplněním, že množství potenciálně oklamáných spotřebitelů je nutno posuzovat zejména s ohledem na riziko jejich možného ekonomického poškození, když spotřebitelé by si v případě pravdivého označení země původu na informační ceduli nemuseli ani chtít zakoupit. Odvolací orgán se pro úplnost k hledisku následků spáchání správního deliktu vyjadřuje dále tak, že ve prospěch účastníka řízení byla prvoinstančním orgánem hodnocena skutečnost, že předmětné potraviny odpovídaly uvedené jakosti, a spotřebitel tak nebyl poškozen jinak, než tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí (klamáním). Odvolací orgán konstatuje, že tuto úvahu nepovažuje za opodstatněnou, když dodržení požadavku jakosti, která je potravinovým právem předpokládána, nelze hodnotit ve prospěch účastníka řízení, naopak, v případě porušení požadavků na jakost by se účastník řízení dopustil dalšího protiprávního jednání, za které by rovněž mohl být sankcionován. Tuto úvahu hodnocenou ve prospěch účastníka řízení proto výslovně z odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolací orgán vypouští.“*

Žalovaná přisvědčila tvrzení, že délka působení na trhu nemá vliv na hodnocení závažnosti spáchaného správního deliktu, a proto tuto část z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyňala. Shodla se však se závěrem správního orgánu prvního stupně,

že v provozovnách žalobkyně nebyl zajištěn efektivní systém vnitřní kontroly. V opačném případě by nebylo možné, aby se pochybení žalobkyně opakovalo i po upozornění žalované v její jiné provozovně. K této odvolací námitce žalovaná rovněž poukázala na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 7. 2012, sp. zn. 29 A 51/2011. K pozitivnímu hodnocení spolupráce žalobkyně se správním orgánem prvního stupně žalovaná uvedla, že tuto skutečnost by bylo možné hodnotit jako polehčující, pokud by se jednalo o nadstandardní spolupráci, nikoliv pokud se jednalo o pouhé splnění opatření uloženého správním orgánem. Žalovaná odmítla tvrzení, že se správní orgán prvního stupně nezabýval všemi zákonnými hledisky a s odkazem na konkrétní pasáže napadeného rozhodnutí poukázala na to, že byl zhodnocen způsob, okolnosti i následky spáchání správního deliktu. I přes provedené úpravy odůvodnění rozhodnutí se žalovaná ztotožnila s úvahou správního orgánu prvního stupně, který celkovou míru závažnosti deliktního jednání zhodnotil jako středně vysokou. Žalovaná odmítla námitku ohledně nepřiměřenosti výše uložené pokuty a konstatovala, že správní orgán prvního stupně vycházel z celkového hodnocení závažnosti deliktního jednání a s ohledem na provedené úpravy odůvodnění rozhodnutí zopakovala přitěžující a polehčující okolnosti, které vedly k uložení pokuty ve stanovené výši. Vzhledem k objektivní odpovědnosti uplatňované v případě správního deliktu podle § 17 odst. 2 písm. b) zákona o potravinách označila žalovaná tvrzení žalobkyně, že k porušení čl. 16 nařízení č. 178/2002 došlo pouze v důsledku administrativního nedopatření, za zcela irelevantní. Žalovaná shrnula, že uložená pokuta ve výši 13 % horní hranice sazby představuje odůvodněnou a přiměřenou pokutu, která odpovídá preventivnímu i represivnímu charakteru sankce. Vzhledem k těmto závěrům neshledala důvod ani k tomu, aby uloženou pokutu snížila. Dodala, že drobnými změnami v odůvodnění napadeného rozhodnutí zhojila jeho vady, přičemž poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2003, č. j. 7 A 124/2000 - 39, podle kterého prvostupňové i odvolací správní řízení tvoří jediný celek.

Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 19. 6. 2014, č. j. 10 A 100/2013 - 47, žalobu proti rozhodnutí žalované zamítl. V odůvodnění rozsudku konstatoval, že neshledal nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, když navíc žalobkyně námitku nepřezkoumatelnosti ani nekonkretizovala. Správní orgány popsaly protiprávní jednání žalobkyně, a to z hlediska věcného, časového i místního. V odůvodnění napadeného rozhodnutí byly popsány zjištěné skutečnosti, stejně jako proces subsumpce zjištěného a nikým nezpochybněného skutkového stavu pod konkrétní právní normu stanovící skutkovou podstatu správního deliktu. Procesní postup, při kterém žalovaná upravila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, odpovídá § 90 správního řádu a není v rozporu se zásadou dvojinstančnosti správního řízení. Soud rovněž neshledal důvodnými námitky porušení zásady materiální pravdy a „ne bis in idem“. K porušení zásady materiální pravdy uvedl, že k naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 17 odst. 2 písm. b) zákona o potravinách ve spojení s čl. 16 nařízení č. 178/2002 došlo umístěním cedula s chybnými údaji o původu zboží. Krajský soud dále poukázal na skutečnost, že úvaha správních orgánů o preferencích spotřebitelů nevybočuje z mezí běžné logiky, nevyžaduje další dokazování a opírá se o veřejně dostupné informace. Soud konstatoval, že k porušení zásady „ne bis in idem“ žalobkyně neuvedla konkrétní argumentaci a že takové pochybení nebylo zjištěno ani z vlastní činnosti soudu. Žalovaná správně nezohlednila tvrzení o administrativní povaze pochybení žalobkyně. Taková námitka nebyla vznesena při provádění kontroly a absence úmyslu žalobkyně v daném

pokračování

případě není relevantní pro posouzení odpovědnosti či výše uloženého trestu. Krajský soud uzavřel, že uložená pokuta činila 13 % horní hranice sazby, správní orgány odůvodnily, že takováto výše odpovídá střední závažnosti deliktního jednání a plní i preventivní funkci. Z těchto důvodů krajský soud neshledal nepřezkoumatelnost, nezákonnost ani věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V ní namítla, že soud nesprávně posoudil otázku přezkoumatelnosti rozhodnutí žalované, které rovněž trpí věcnou a právní nesprávností pro rozpor se zásadami materiální pravdy, dvojinstančnosti a „ne bis in idem“. Výši uložené pokuty označila jako nepřiměřenou. Uvedla, že krajský soud vypořádal námitku porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení nesprávně, neboť nelze aprobovat procesní postup, kterým žalovaná přemístila část odůvodnění o způsobu spáchání správního deliktu do části o vymezení skutku, aniž by současně změnila výrok rozhodnutí. Takový postup stěžovatelka přičetla motivaci žalované zachovat výši uložené pokuty, což ovšem podle jejího názoru není přípustné, neboť proti rozhodnutí o odvolání již nelze podat další odvolání. Stěžovatelka brojila proti hypotetickému závěru správních orgánů, že se spotřebitel zaměřuje na zemi původu ovoce a zeleniny a že považuje informace na cedulích za rozhodující. Uvedla, že pro toto tvrzení ve spisovém materiálu nejsou žádné důkazy a že krajský soud v tomto ohledu argumentoval zcela nepřipustným způsobem, neboť odkázal na subjektivní přesvědčení žalované. Dále poukázala na porušení zásady „ne bis in idem“, neboť správní orgány posuzovaly „uvádění spotřebitelů v omyl“ jako znak skutkové postaty správního deliktu a současně k němu přihlíželi i z hlediska výše uložené sankce. Stěžovatelka se rovněž ohradila proti tomu, že míra klamání spotřebitele byla správními orgány i krajským soudem posouzena jako vyšší, a to nikoliv na základě průzkumu preference při nákupu potravin, ale průzkumu důvěry spotřebitelů v nezávadnost potravin vyrobených v České republice. Stěžovatelka namítla, že při posuzování výše uložené pokuty nebylo zohledněno, že pochybení, kterého se dopustila, bylo způsobeno výlučně administrativní chybou a nikoliv úmyslně. Poukázala na to, že své provozovny zásobuje z centrálního skladu, což způsobuje vyšší administrativní náročnost. Rovněž konstatovala, že na posouzení této námítky nemá vliv, kdy byla poprvé uplatněna, jak argumentuje krajský soud. S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. 6. 2014, č. j. 10 A 100/2013 - 47, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila se závěry krajského soudu a poukázala na odůvodnění svého rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelkou v kasační stížnosti uplatněny. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. V kasační stížnosti označila stěžovatelka důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“ Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.“

Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu a rozhodnutí žalované. Toliko obecně tvrzenou nepřezkoumatelnost však neshledal. Samotná skutečnost, že stěžovatelka nesouhlasí s právním odůvodněním rozsudku krajského soudu a rozhodnutí žalované, nepřezkoumatelnost nezakládá.

Nejvyšší správní soud nesouhlasí s tvrzením stěžovatelky, že postupem žalované došlo k porušení zásady dvojinstančnosti. Oprávnění odvolacího správního orgánu změnit odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je explicitně stanoveno v § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, přípustnost takového postupu byla dovozena v odborné literatuře, viz například VEDRAL, Josef. *Správní řád: Komentář*. Vyd. 2. Praha: Bova Polygon, 2012, s. 771, a také v judikatuře zdejšího soudu, viz rozsudek ze dne 26. 2. 2010, č. j. 4 Ads 123/2009 - 99, dostupný na www.nssoud.cz. Podle tohoto rozsudku „[s]kutečnost, že žalovaný doplnil a upřesnil právní úvahu správního orgánu prvního stupně, týkající se závažnosti správního deliktu stěžovatele, nelze považovat za porušení zásady dvouinstančnosti. Nejvyšší správní soud v této souvislosti ... poukazuje na ... judikaturu, podle které tvoří správní rozhodnutí vydaná v prvním a druhém stupni z hlediska soudního přezkumu jeden celek. Správní řízení bylo v posuzované věci vedeno v obvyklém pořadí dvou správních stolic (prvostupňový a odvolací správní orgán) tvořících jeden celek. Postup žalovaného, který v menším rozsahu doplnil a upřesnil odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tedy lze akceptovat, aniž by přitom byla dotčena zásada dvouinstančnosti, jak tvrdí stěžovatel. Tato zásada znamená, že řízení probíhá ve dvou stupních (instancích), přičemž řízení a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podléhá kontrole odvolacího orgánu. Dvouinstančnost zajišťuje nejen dvojí posouzení věci, ale je také cestou k nápravě a odstranění vad, které se vyskytly v řízení před prvním stupněm. Jedná se tedy o pojistku proti přijímání nezákonných a nesprávných rozhodnutí. Primárním účelem této zásady je zaručení tzv. devolutivního a suspenzivního účinku, tedy toho, aby věc byla přezkoumána správním

pokračování

orgánem vyššího stupně a aby byla odložena realizace obsahu výroku napadeného rozhodnutí, což se v daném případě stalo.“

Postup žalované tedy nelze a priori považovat za popření zásady dvojinstančnosti a nelze jej rovněž označit za nesprávný, či nezákonný, pokud pozměněné odůvodnění odpovídá výroku rozhodnutí. Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit tvrzení, že přemístění části odůvodnění týkající se okolnosti významné pro rozhodnutí o uložení výše sankce do části vztahující se k vymezení skutku mělo bez dalšího vést ke snížení uložené pokuty. Nesprávnost ani nezákonnost nelze spatřovat v tom, že žalovaná ve svých úvahách dospěla na základě stejných skutkových zjištění ke stejné výši přiměřené sankce, přičemž tuto sankci odůvodnila v některých ohledech odlišným avšak konzistentním způsobem, neboť to lépe odpovídalo jejímu hodnocení věci. Ani rozsudek krajského soudu tedy není nepřezkoumatelný či nezákonný jen proto, že tuto námitku zhodnotil jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil tvrzení stěžovatelky o porušení zásady materiální pravdy. Žalovaná učinila závěr, že spotřebitel se zaměřuje na zemi původu ovoce a zeleniny, a že považuje informace na cedulích za rozhodující. Tyto závěry shledal Nejvyšší správní soud logickými a srozumitelnými. Je zcela důvodné předpokládat, že spotřebitel může při výběru zboží vycházet z jakékoliv informace, která označuje potravinu, její obal nebo místo vystavení. Uvedením chybné informace dochází ke klamání spotřebitele a snížení možnosti vybrat si zboží podle vlastní preference, ať už se týká jakéhokoli druhu uvedených údajů. Tato skutečnost není předmětem dokazování, ale vyplývá přímo z chybného označení, které je v rozporu s právem. V posuzovaném případě správní orgány zjistily, že stěžovatelka uváděla chybné informace o zemi původu ovoce a zeleniny a při hodnocení této skutečnosti žalovaná přihlédla k průzkumu důvěry spotřebitelů v nezávadnost potravin vyrobených v České republice jako k veřejně známé informaci. Jedná se o kvantitativní šetření Centra pro výzkum veřejného mínění Sociologického ústavu Akademie věd České republiky, jehož důvěryhodnost či závěry v řízení nebyly napadeny. Uvedený průzkum konstatuje, že zdravotní nezávadnost je hodnocena rozdílně u potravin vyráběných v České republice a u potravin vyráběných v zahraničí, přičemž téměř tři čtvrtiny obyvatel považují zdravotní nezávadnost českých potravin za dobrou. Zcela logickým vyústěním této informace je závěr, že velká část spotřebitelů sleduje údaj o zemi původu zboží, které nakupuje. Pokud by spotřebitelé byli k tomuto údaji lhostejní, tak by se nemohli vyjádřit ke zdravotní nezávadnosti právě českých výrobků, a to do značné míry odlišně oproti zahraničním výrobkům. Lze tedy důvodně předpokládat, že běžný spotřebitel při výběru potravin vychází z vlastního názoru o zdravotní nezávadnosti potravin. Vyšší míra klamání ovšem nebyla dovozena z nastíněného průzkumu, ale ze způsobu, jakým ke klamání spotřebitelů došlo. Chybné údaje totiž byly doplněny řadou zdůrazňujících prvků, jejichž účelem bylo bezesporu přitáhnout větší pozornost zákazníků stěžovatelky. Právě proto, že míra klamání byla v daném případě vyšší, než postačuje k naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 17 odst. 2 písm. b) zákona o potravinách ve spojení s čl. 16 nařízení č. 178/2002, bylo možné tuto okolnost promítnout jako přitěžující okolnost do výroku o výši pokuty. Za hypotetický nelze označit ani závěr žalované, že spotřebitel považuje informace na cedulích, které označují zboží, za rozhodující. Ze spisového materiálu je zřejmé, že chybné informace byly uvedeny na cedulích, které byly umístěny na dominantním, dobře viditelném místě provozovny společně s dalšími zvýrazňujícími prvky. Je zřejmé, že tyto

cedule byly určeny k upoutání pozornosti spotřebitele, a lze tedy opět logicky předpokládat, že z nich spotřebitel získal první informaci o výrobku, aniž by měl povinnost či důvod tuto informaci později prověřovat.

Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou, že po celou dobu řízení o správním deliktu lze uvádět nové skutečnosti. Závěr krajského soudu, že stěžovatelka podala námitku týkající se neúmyslného zavinění až po provedení kontroly, tedy nemá pro posouzení věci žádný význam. Krajský soud dále uvedl, že otázka zavinění v dané věci není relevantní. Tomu by bylo možné přisvědčit s ohledem na to, že v rámci objektivní odpovědnosti se zavinění nezkoumá, do výše uložené sankce však byla neúmyslná forma zavinění stěžovatelky promítnuta. V tomto ohledu měl krajský soud odůvodnění svého rozsudku lépe vysvětlit. Uvedené nedostatky odůvodnění rozsudku krajského soudu však s ohledem na shora uvedené skutečnosti nemohly mít vliv na jeho správnost a zákonnost.

Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkou, podle níž správní orgány při rozhodování o výši ukládané pokuty nepřihlédly k tomu, že v dané věci k protiprávnímu jednání došlo výlučně administrativní chybou, a nikoliv úmyslně. Administrativní náročnost zásobování nemůže představovat polehčující okolnost, neboť je zcela na vůli stěžovatelky, jak uspořádá své vnitřní poměry, aby byla schopna splnit všechny zákonné požadavky.

Vzhledem k uvedeným skutečnostem nelze kasačním námitkám stěžovatelky přisvědčit. Právní závěry správních orgánů i krajského soudu totiž mají oporu ve skutkových zjištěních, nejsou nepřezkoumatelné, nezákonné ani věcně nesprávné. Uložená pokuta je přiměřená skutkovým zjištěním o správním deliktu a odpovídá odůvodnění rozhodnutí žalované.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšné stěžovatelce náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovaná v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nepožadovala a ani jí takové náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. září 2014

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu